

Jiří Kulháněk

Cesta Krve 3 – Vůdce

- ukázka...

“Tak co, Ruffusi?” vzpomněl jsem si, co mi kdysi bývalý vládce světa řekl, než jsem začal s definitivním ukončením jeho vlády. “Těšíš se na další pořádnou tankovou bitvu?”

Slyšel jsem, jak polknul slzy, než odpověděl. “Ano, pane.”

“Tak se snaž, ať nedopadneš hůř než posledně!”

Přerušil jsem spojení a zachechtal se.

“Že mu už nedáš pokoj, chudákovi,” zavrčel Ten druhý. “Místo aby ses soustředil na přípravu...”

“Dej mi pokoj,” zavrčel jsem taky. “Pokud si pamatuju dobře, nebyls’ to náhodou ty, kdo na něj řval „Jsem tvoje smrt?” Bude ještě dlouho trvat, než Ruffusovi odpustím. Přes všechnu jeho snahu a spolehlivost si počká do konce světa, možná déle.

“Stav?” zeptal jsem se počítače.

“Všechny jednotky na místě a připraveny. Nepřítel postupuje, předpokládaná doba prvního bojového kontaktu pět minut třicet sedm vteřin. Stav bojových prostředků...”

“Stačí.”

Rozhlédl jsem se po vnitřku saladinu. Vůně domova. Přes hádky s Tím druhým a námitky počítače jsem se rozhodl, že si ho nechám, i přes tu všechnu práci, kterou jsem s jeho opravami v Německu měl. Byl to můj domov.

Ušklíbnul jsem se na kmenového Boha, *The Second*, přivázaného u palandy. Zdálo se mi, že na mě mrknul.

Přejel jsem očima výbavu, poplácal svou oblíbenou brokovnici, automatického Pancora Jackhammera připoutaného k sedadlu, zkontroloval v zrcátku make-up a pochvalně zamlaskal.

“Image je na nic, následuj žízeň,” zavrčel Ten druhý. Co jsme vykročili na Cestu Krve, je nějaký nerudný. Obzvláště moje hrátky s malovátky mu lezou krkem, ale já si myslím, že s válečným malováním vypadám mnohem líp. Nebo hůř. Jak se to vezme.

“Kromě toho ti ten pomalovaný ksicht nepomůže, pokud všechno půjde podle té tvé úžasné strategie, tak ven ani nevylezeš.”

“Nikdy nevíš,” odseknul jsem mu. Začal jsem kontrolovat diagnostiku protézy a přitom do něj rýpat: “Kromě toho to nebyla jenom moje strategie. Co si pamatuju, tak jsi mi do toho kecal taky jak jsi jenom mohl.”

“Protože začínáš být posedlý vlastní dokonalostí. První bitva ti nevyšla, ale stejně ses pak tvářil, jako bys to tak celé naplánoval. A přitom...”

“Dali jsme jim na prdel, ne? Tak o co ti pořád...” Zaklapl jsem krytku na noze a zacvakl speciální “kapsu”, kterou jsem si udělal, abych k diagnostice snadno mohl.

“To že ti Ruffus žere každé slovo jako písmo svaté a Guss si tě váží jako velkého bojovníka, neznamená, že jsi neomylný.”

“No jo furt.”

“Minuta třicet do předpokládaného začátku boje,” pronesl počítač. Uklidňujícím tónem. Proč se mě furt všichni snaží uklidňovat?

“Fajn. Hlavní frekvenci.”

Odkášlal jsem si a spustil:

“Mluví Maxmillian, Vidoucí Démon. Za chvíli uděláme další krok na Cestě Krve. Další krok k našemu vítězství. Ať prach zrudne krví našich nepřátel! Připravte se, bojovníci!”

“Patetické,” neodpustil si Ten druhý, ale srdce v tom nebylo. Měl příliš starostí s nadcházející bitvou. Přiznám se, já taky.

* * *

Když jsem tvrdil Tomu druhému, že jsme dali nepříteli na prdel, byla to rozhodně pravda. Podle všeho, co jsme věděli, byla tahle armáda poslední, kterou na Zemi měli, poslední, která přežila zničení jejich mateřské lodě a několik prvních bitev a přepadů. Ale byla taky největší a pokud dokážou být popelnice zoufalé, tak taky pořádně zoufalá. A v každém případě pořádně nasraná.

“Nějaké informace o létajícím prostředku nepřítele,” zeptal jsem se počítače bez valné naděje.

“Negativní.”

Sakra, řekl jsem si v duchu. Byli jsme si vcelku jistí, že jim zůstal jenom jediný šípovitý stroj, ale ten mohl napáchat pěkné nepříjemnosti.

No, alespoň bude veselo. Překonal jsem touhu šíleně se zasmát – Ten druhý by zase měl sarkastické poznámky.

* * *

“Bratr jedna hlásí kontakt s nepřítelem,” oznámil počítač. Promítl mi obraz přenášený kabelem z bojové pozice do řidičských brýlí.

Malá jednotka bratrů zakopaná v poušti zuřivě a nekoordinovaně střílela z erpégéček – tandemové kumulativní hlavice měly sice poměrně vysokou šanci pancéřák vyřadit z provozu a taky se to v několika případech stalo, ale proti vlně mimozemského kovu neměli nejmenší šanci. Také neměli mít a věděli to. Jejich úkolem bylo pouze zmateně střílet a přesvědčit nepřítele, že se mu opravdu podařilo objevit ležení naší armády. A překvapit nás.

Dávky diskrétních potenciálů a několik blesků přejelo další skupinu bratrů, kteří s úsměvem na rtech vítali šanci zahynout v boji za Vidoucího Démona a napomoci porážce nepřítele. Vypařili se. Ti co měli štěstí. Několik z nich potrhaly střepiny z vybuchlých raket. Ti budou ještě chvíli žít.

Potěšilo mě, že potenciálů bylo méně než blesků. Dobrá zpráva. Druhá dobrá zpráva byl stavový displej, hlásící zničení dvanácti pancéřáků. Další škody Bratr jedna už asi moc nenapáchá, jelikož měli rozkaz ustoupit ve chvíli padesáti procentních ztrát. Hodnota ztrát jednotky Bratr jedna v tu chvíli překročila sedmdesát procent a neustále se zvyšovala.

“Taktickou mapu,” rozkázal jsem počítači. Přece jenom ve mě zůstávalo něco málo lidského, protože mi bylo umírajících bratrů trochu líto.

Počítač rozkaz promptně vykonal a oznámil k tomu lakonicky: “Jednotka Bratr jedna zničena, nepřítel postupuje dle plánu.”

“Dalších šedesát lidí, co máš na svědomí,” prohlásil nespokojeně Ten druhý. Překonal jsem se a neposlal ho do hajzlu. Když se kácí les, lítají třísky.

* * *

Pancéřáky se valily v obrovském klínu a válcovaly naši “předsunutou” základnu. Vypadalo to “dobře”. Počítač saladinu neustále tikal u ukazatele pravděpodobnosti úspěchu celé mise desetinami procent nahoru a dolů, ale pořád se to pohybovalo kolem šedesáti procent.

“Měl jsi pravdu, pane neviditelného stroje,” ozval se na soukromé lince tichý Gussův hlas. “Žádná strategie, prostě síla, bez jakékoli finesy. Zničíme je.”

“Zničíme. Budou litovat. Jste připravení?”

“Na tvůj rozkaz.”

Pancéřáky doprovázené houfem obrněných popelnic pronikaly do malého údolíčka, kde tušily naši hlavní základnu, která se tak “neopatrně” prozradila krátkým vysláním. Cizinci netušili, že máme po celém okolí natahané kabely optických vláken, takže o jejich pohybu víme od chvíle, kdy vyrazili ze svého shromaždiště. Perfektní.

“Saladiny.... vpřed!” zařval jsem do mikrofonu. Symbolicky jsem držel ruce na volantové výseči, ale jako vždy řídil můj spolehlivý společník počítač. Saladin vyrazil vpřed. Na mapě se ikonky jeho maskovaných společníků změnilly na krvavě rudé šipky a také vyrazily.

U NATO je zvykem označovat přátelské jednotky modře a nepřátelské červeně, ale z nějakého důvodu se mi zdálo správné označit bojovníky Cesty rudě a tak jsem donutil počítač, aby barevné kódování změnil. Trucoval pak dva dny.

Z ukrytých stanovišť vystartovaly warbirdy, vybavené nosičemi obrovských raket, ty stejné rakety vystartovaly ze skrytých střílen zahrabaných v písku a začaly bušit do obrněné řady nepřátel.

Několik hromádek těsně před nepřátelskou linií se najednou otřáslo a tanky začaly vztekle pálit. Bratrům sedícím v těch kovových krabicích jsem nezáviděl – jako starý tankista jsem moc dobře věděl, jakou by měli šanci v normální bitvě, tady byly jejich naděje ještě menší. Ale měli svůj úkol a plnili ho radostně – zpomalit nepřítele a stlačit ho do houfu.

“Saladin dva, útočím,” ozval se tichý Gussův hlas.

“Saladin tři, bojový kontakt,” přidal zlomek vteřiny později potom Ruffus. Ostatní Saladiny pouze zablikaly na stavovém displeji – v nich byla pouze přepadová jednotka bratrů. Gusse a Ruffuse, své nejcennější spolubojovníky jsem světil ochraně Saladinů. Sice nerad, ale rozum paranoiu po chvíli argumentování přesvědčil. Kromě toho... kdyby snad chtěli zradit, počítače Saladinů, naklonování bratři mého vlastního počítače, by jim to stejně nedovolily.

Schematické obrázky ukázaly, jak se Saladiny najednou staly lépe zaměřitelné – otevřely se věže a začaly pálit kanóny i vulkány. Měl jsem pocit, že se pohyby pancéřáků stávají chaotičtější.

Aby ne – moji neviditelní miláčci je tlačili jako pastýřští psi stádo ovcí přímo do masakru v základně. Obloha byla plná prskavých obláčků explodujících popelnic a hřmotných explozí velkých pancéřáků.

Cítil jsem bojové vzrušení. Pořádná tanková bitva. Možná Ruffus dokonce přestal na chvíli brečet.

* * *

O chvíli později jsme se do boje připojili i my. Zbraně saladinu začaly vztekly praskat, v případě vrhače diskrétních potenciálů tiše syčet. Vtrhli jsme přímo doprostřed malé skupiny pancéřáků na levém křídle nepřátelského klínu. Ty, co přežily, se začaly stahovat k hlavnímu voji a vztekly střílet kolem nás.

Počítač prudce zabrzdil, zatáhl zbraně a zacouval za malý kopeček. Ten o chvíli později rozmetl výtrysk diskrétních potenciálů jednoho pancéřáků. Část výboje se o nás otřela a zbavila nás trochy ochranného povrchu, ale pancéřák za svou drzost zaplatil cenu nejvyšší – můj speciální kanón ho zasáhl do jediného slabšího místa v čelním pancíři a rozhodil ho kolem.

Začal jsem rvát rozkazy do mikrofonu.

* * *

Pravděpodobnost úspěchu bitvy byla na sedmdesáti procentech. Radostně jsem si zavýsknul. O chvíli později moje radost trochu opadnula, protože se z oblohy zřítíl poslední warbird. Bratr hrdinně, jak mu kázala členka, zamířil svůj rozpadající se stroj mezi několik obrovských pancéřáků a těsně před nárazem odpálil zbývající rakety. Gigantická exploze jednoho pancéřáku vyhodila do vzduchu druhý, který rotoval jako krabíčka sirek a po cestě rozčísil tři další. Než stačil dopadnout, usměrnil ho počítač salvou tří ran tak, aby přistál na jiném svém kolegovi. Oba zmizeli v záblesku dalšího giga výbuchu.

“Nepřátelské ztráty třicet sedm celá dvacet jedna procenta. Taktický systém doporučuje nasazení záloh.”

Chvilíčku jsem o návrhu přemýšlel, ale pak jsem ho počítači schválil. Částečně.

“Polovinu záloh, zatím. A opatrně s nimi.”

“Jednotky Mrňous a Pidižvík aktivovány,” odpověděl počítač a úroveň pekla vzrostla o dva další stupně.

* * *

Dva jihoafrické superkillery vyrazily ze svých úkrytů za nepřátelskou linií a stejně jako jejich bratříček, budiž mu nukleární peklo lehké, rozpoutaly obrovský masakr. Zmatené pancéřáky se pokoušely manévrovat a palbu opětovat, ale mezi kovadlinou několika zbývajících obyčejných tanků, spoustu bratrů, malými neviditelnými kladívky a dvěma obrovskými palicemi neměly moc šancí.

Cizinci nás opět podcenili.

A opět dostali na prdel.

* * *

“Nepřátelské ztráty šedesát dva procent. Jednotka Mrňous hlásí nebezpečnou úroveň, stahuje se. Pravděpodobnost úspěchu mise osmdesát sedm procent,” oznámil klidně počítač a mezi řečí se opět na chvíli zviditelnil, proklíčkoval salvou diskrétních potenciálů a naším vlastním vrhačem usmažil dva pancéřáky.

“Neznámý vzdušný kontakt,” dodal počítač.

“Cože?”

“Neznámý vzdušný kontakt dvě, tři, čtyři. Blíže neurčený počet pozemních kontaktů blížící se z jihozápadu,” pokračoval nevzrušeně.

“CO TO KURVA?!”

“Pravděpodobnost úspěchu mise padesát, čtyřicet, třicet dva procent.”

“Jednotka Saladin 2 vážně zasažena, žádá o povolení stáhnout se. Jednotka Mrňous nouzový shut-down reaktoru. Taktický systém...”

Co doporučuje taktický systém jsem se nedozvěděl. Už jsem to viděl a začínal chápat. Pak nás těsně olíznul megablesk a přerušil spoušť Jobovek počítače.

* * *

Saladin sebou praštil na bok, ale okamžitě se pomocí radlice převrátil na kola. Měl v tom praxi. Vyplivnul jsem trochu krve z prokousnutého jazyka a horečnatě přemýšlel.

“Jako za starých časů, vzpomínáš?” poznamenal sarkasticky Ten druhý.

“Kurva!” odpověděl jsem mu.

Velikost pozemní armády, která na nás zaútočila z našeho vlastního týlu, byla skoro stejně velká jako ta, kterou jsme se chystali zničit. Šípovité letouny rejdlily nad bojištěm a bušily střídavě do obou superkillerů i do vztekle manévrujících Saladinů, které se jim podařilo zaměřit.

Na displeji blikala nepříjemná pravděpodobnost tří procent na úspěch.

“Všechny zálohy!” vrisknul jsem na počítač. “Připrav plán na stáhnutí se – ať se všichni snaží stáhnout a schovat v poušti! Superkillery ať nás kryjí!”

“Musela přiletět další loď,” poznamenal Ten druhý. Jako bych to nevěděl.

Počítač změnil cíl mise na “Ústup, rozptýlení se, přežití” a přiřadil mu hrst pravděpodobností pro všechny možné jednotky. Nám přiřadil sedmnáct procent.

* * *

Zbývající dva superkillery se zapojily do bitvy a začaly decimovat zbytek pancéřáků první skupiny, občas se naprosto marně pokoušely pálit obrovskými raketami po šípovitých letadlech. Dvě minuty do kontaktu s druhou pozemní skupinou.

Nezbývalo než zdrhat a doufat, že exploze umírajících superkillerů nezabije zbytek mých vojáků. A mě.

A tak skvěle ta bitva začínala!

* * *

Počítač bravurním zásahem rozstřelil pancéřák, který se chystal přejet dva bratry s erpégéčky. Bratři smrti ale neunikli, exploze je roztrhala na kousky. Pak procenta naší šance na přežití trochu poskočily nahoru – zásahem jsme přilákali pozornost jednoho šípovitého letounu (cíl číslo čtyři), který se nás chystal usmažit megableskem. Nestihl to, protože ho počítač zasáhl naplno dávkou diskrétních potenciálů do křídla. Stroj se pokusil uniknout, ale stejně o zlomek sekundy později explodoval.

Náraz zaryl saladin hluboko do písku, kola chvíli podkluzovala, než jsme se vyhrabali ven. Snažil jsem se pochopit změt šipek a rozkazů na taktické mapě, kterou náš počítač koordinoval ústup mých vojáků.

Tedy ústup. Spíš panický útěk.

A pak přišlo další překvapení, jakoby jich už dneska nebylo dost.

“Nové neznámé vzdušné cíle, pět až sedmnáct, sestupují do atmosféry.”

“Cože?” praštil jsem vztekle rukou do volantu.

“Identifikace cílů neznámá, předpoklad taktického systému je...”

* * *

Vzdušné cíle dva a tři explodovaly téměř současně. Koutkem oka jsem zahlédl podivné kulovité stroje, které se najednou začaly rojit po obloze.

Praštil jsem znovu do volantu, tentokrát nadšením.

“To musí být Protivníci, nepřátelé Cizinců! Opravdu tam nahoře zuří bitva, přiletěli nám na pomoc!”

“Pravděpodobnost devadesát devět procent, že jde o stroje jiné skupiny, pravděpodobnost deset procent, že nám letí na pomoc,” odpověděl počítač. Ustaraně.

“Proč si to sakra myslíš?” obořil jsem se na něj. Pak jsem si všiml, že zelené blesky šlehající z kulovitých strojů pečou jeden z mých saladinů.

“Kurva, to není fér!” zaječel jsem.

Pak si zelené blesky našly i nás.